

ChristenUnie

Verslag van het ChristenUnie-congres d.d. 22 november 2014

“Met zorg gesproken – de vier transities in beeld”.

“Uw zorg is onze zorg” – dat is de reden waarom de fractie van de ChristenUnie met zowel zorgaanbieders als zorgontvangers in gesprek wilde gaan, maar ook in gesprek wil blijven. Volgens minister Plasterk is dit de grootste verandering in het binnenlandse bestuur en in de samenleving maken velen zich zorgen over deze wijzigingen. Ook tijdens het congres bleek dat de meerderheid van de aanwezigen ‘er niet gerust op is’.

Onze gastspreker Erik Dannenberg, voormalig wethouder in de gemeente Zwolle en thans werkzaam als senior adviseur bij BMC, gaf een haarfijne analyse van de ontwikkelingen tot nu toe. Wat ooit is begonnen met kleine lokale initiatieven is uitgegroeid tot een onbetaalbaar stelsel, dat ook nog eens heeft geleid tot allerlei misstanden, waarbij er teveel hulpverleners bij een en dezelfde casus betrokken waren, maar van elkaar niet wisten wat ze deden. In de loop van de tijd is de zorg steeds centraler vorm gegeven en nu is de tijd gekomen om het weer lokaal op te pakken. Volgens de heer Dannenberg is dit ook de plek waar het beter opgepakt kan worden.

De heer Dannenberg gaf verder aan dat er in de afgelopen jaren - vanuit de verzekeringsgedachte - veel te veel is gekeken naar de ‘problemenkant’ in plaats van naar de ‘mogelijkhedenkant’. “Je moet eerst ‘iets ergs’ hebben, voordat je wordt geholpen.” Dit leidde ertoe dat mensen buiten de boot vielen en dat mensen met een beperking, vanuit de gedachte dat we ze hielpen (!) toch buiten de samenleving werden geplaatst – waarmee ze dus uiteindelijk helemaal niet geholpen zijn ... en waardoor wij niet meer weten hoe we moeten omgaan met mensen met een beperking.

De heer Dannenberg riep ons op om het ‘doelgroep-denken’ los te laten en om niet te categoriseren op beperkingen. Mensen zijn meer dan hun beperkingen!

De wijkteams moeten niet te klein zijn, er moet voldoende expertise in deze teams zitten. Ze moeten geen nieuw indicatieorgaan worden.

Vervolgens hebben Carla Venema, werkzaam bij ZorgDat, Henk Büscher, werkzaam bij het Passend Onderwijs, en Gert Jan Gerrits, werkzaam bij de Inclusief Groep, ons meegenomen in hun verhalen en standpunten ter zake de vier transities.

Mevrouw Venema gaf aan dat ZorgDat, die de zogenoemde nul-de lijnszorg aanbiedt, is afgestapt van het ‘Doelgroepenbeleid’. De verantwoordelijkheid wordt steeds meer richting de burger gelegd en daar wil ZorgDat behulpzaam zijn. De verwachting is dat er minder individueel en meer collectief wordt gedaan. De verwachting is dat er minder formele zorg en meer informele zorg wordt verleend. De burgers in de wijk moeten geactiveerd worden en de wijkteams krijgen een sleutelfunctie in het verkennen en behandelen van de zorgvragen. Tot slot gaf mevrouw Venema ons mee dat het voor organisaties als ZorgDat nog wel eens lastig is om te weten wie waarvoor verantwoordelijk is in het gemeentehuis.

De heer Büscher gaf ons een blik in het Passend Onderwijs, waar op dit moment 41 schoolbesturen uit acht gemeenten moeten samenwerken om gezamenlijk het begrip

'Passend Onderwijs' in te vullen. De hoofdgedachte is dat de zorgplicht gearrangeerd moet worden. Hier komt nog bij dat het budget van (nu) € 8,8 miljoen tot 2020 met € 2 miljoen wordt gekort. Scholen moeten nu een schoolondersteuningsprofiel maken. Punten van aandacht zijn onder meer het leerlingenvervoer, in samenhang met de huisvesting van de scholen. De heer Büscher riep ons op om de schotten tussen de onderwijssoorten weg te halen.

De heer Gerrits nam ons mee in de werkzaamheden van de Inclusief Groep, waar 1.000 mensen werken, waarvan 900 mensen met een beperking. De IG heeft eigen afdelingen maar detacheert ook veel medewerkers bij bedrijven in de omgeving, zoals Sight Landscaping en 'Het Goed'. De heer Gerrits gaf aan dat de IG 'traffic' (handel, werk) nodig heeft om de orderportefeuille gevuld te houden. De samenwerking met de gemeenten is hierbij essentieel. De ontwikkelingen zijn kansrijk, mits er tijd en energie in gestoken worden, mits de gemeente kan leveren en mits de extra kosten en begeleiding ontzorgd worden.

Als laatste hebben we een forumdiscussie gehouden. Een paar opmerkingen uit die discussie:

- signalen moeten eerder met elkaar worden verbonden
- de maatschappij moet worden opgeroepen om naar elkaar om te zien ('het dorp in de stad brengen')
- de sociale kaart moet ingericht worden
- wijkteams moeten geen professionals in een groot gebouw zijn, maar een bekende, die makkelijk toegankelijk is
- scholen en huisartsen spelen een belangrijke rol aan de voorkant van de zorg
- het mag niet zo zijn dat er 14 maanden wordt gedaan voordat duidelijk is wie welke zorg verleend
- budgetten moeten losgemaakt worden
- Wet op de privacy is een aandachtspunt
- hoe zetten we de loonkostensubsidie in, zonder mensen te stigmatiseren
- veel jongeren hebben ondersteuning nodig – dit moet goed in de Verordeningen worden vastgelegd – hierbij uitgaan van de positieve kant
- sociale wijkteams spelen een essentiële rol
- de kennisvelden moeten in de sociale wijkteams goed geborgd worden
- wat wil je doen? wat kun je doen? wat ga je doen?

Tot slot: "Zorgen moet je doen – niet maken" (aldus Loesje)

Marcel Companjen,
fractievoorzitter ChristenUnie